Sygn. akt I C 71/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2016 roku w Ś.

sprawy z powództwa M. S. (1) i G. S.

przeciwko (...) SA V. (...) z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA V. (...) z/s w W. solidarnie na rzecz powodów M. S. (1) i G. S. kwotę 6.015 zł (sześć tysięcy piętnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 5.400 zł za okres od dnia 01 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

- 615 zł za okres od dnia 02 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 620,53 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dnia 19 stycznia 2015 r. powodowie M. S. (1) i G. S. wnieśli przeciwko stronie pozwanej (...) SA V. (...) z/s w W. pozew o zapłatę solidarnie na ich rzecz kwoty 12.103,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.488,58 zł za okres od dnia 31.10.2014 r. oraz od kwoty 615 zł za okres od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty , wraz z kosztami procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu powodowie twierdzili, że na skutek szkody z dnia 29.12.2010 r. został uszkodzony pojazd powodów V. (...) nr rej. (...). Powodowie zgłosili szkodę stronie pozwanej, która uznała, że naprawa uszkodzonego pojazdu jest nieopłacalna i wydała decyzję o uznaniu szkody za całkowitą. Jednocześnie strona pozwana uznała, że wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 14.200 zł, a po szkodzie 7.400 zł, w związku z czym wartość odszkodowania wynosi 6.800 zł. Powód nie zgodził się z wyliczeniem szkody i zlecił wycenę rzeczoznawcy majątkowemu.

W związku z tym, że jeden z uczestników doznał obrażeń ciała powyżej 7 dni, sprawa została skierowana do postępowania sądowego, natomiast strona pozwana do czasu wydania wyroku karnego nie chciała wypłacić powodom odszkodowania. Powodowie zlecili wycenę pojazdu przed i po szkodzie rzeczoznawcy samochodowemu, który wycenił pojazd przed szkodą na kwotę 17.600 zł, natomiast po szkodzie na kwotę 1.600 zł. W dniu 27.02.2011 r. powodowie sprzedali uszkodzony pojazd za kwotę 5.300 zł , zatem do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 12.300 zł. W dniu 30 października 2014 r. strona pozwana wypłaciła powodom kwotę 6.800 zł, odmawiając wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości.

Powodowie podnosili, że odpowiedzialność strony pozwanej wynika z zawartej ze sprawcą szkody umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, a wypłacona przez stronę pozwaną kwota odszkodowania w wysokości 6.800 zł brutto nie pokrywa w całości szkody powodów, zgodnie z art. 361 § 2 Kc. Zdaniem powodów strona pozwana przy ustalaniu szkody zaniżyła wartość pojazdu przed szkodą oraz zawyżyła wartość pojazdu po szkodzie, w związku z czym powodowie domagali się uzupełniającego odszkodowania w kwocie 5.500 zł oraz kwoty 615 zł za sporządzenie opinii rzeczoznawcy. Nadto w związku z opóźnieniem prawie 3 lat zapłaty odszkodowania powodowie domagali się również wypłaty dalszych odsetek od kwoty 12.300 zł w wysokości 5.988, 58 zł wyliczonych od dnia wymagalności tj. od dnia 01.02.2011 r. do dnia zapłaty, a dla kwoty 615 zł od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki określonej w normach przepianych, powiększonych o należny podatek VAT według stawki 23 %, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, kosztów korespondencji poniesionych w sprawie – zgodnie z potwierdzeniami w aktach sprawy, kosztów opłat kancelaryjnych poniesionych w sprawie – zgodnie z potwierdzeniami w aktach sprawy, kosztów przejazdu pełnomocnika strony pozwanej na każdą rozprawę. Strona pozwana oświadczyła, że kwestionuje zakres i wysokość szkody wskazanej przez stronę powodową, oraz ustalenia prywatnego kosztorysu załączonego do pozwu oraz wystąpienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem z dnia 29.12.2010 r. a kosztami sporządzenia prywatnej opinii na zlecenie powoda, oraz podniosła, że w toku postępowania likwidacyjnego szkody strona pozwana wypłaciła powodom co najmniej kwotę 6.800 zł tytułem naprawienia szkody, która to kwota w pełnio pokrywa roszczenie powodów.

Strona pozwana przyznała, że prowadziła postępowanie likwidacyjne w sprawie oraz że wypłaciła na rzecz powodów co najmniej kwotę 6.800 zł. Strona pozwana zakwestionowała ustalenia zawarte w załączonej do pozwu prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda wskazując, że wycena ta nie ma dalej idącej mocy dowodowej niż dokument prywatny.

W toku postępowania powodowie pismem z dnia 08.02.2016 r. sprecyzowali żądanie pozwu poprzez wskazanie, iż wnosi o zasądzenie od strony pozwanej kwot:

- 5.939,90 zł (z tytułu skapitalizowanych odsetek od kwoty 12.200 zł od dnia 01.02.2011 r. do dnia 30.10.2014 r.) wraz z dalszymi odsetkami od dnia 31.10.2014 r. do dnia zapłaty,

- 5.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31.10.2014 r. tytułem uzupełniającego odszkodowania za szkodę pojeździe oraz

- 615 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz wnieśli o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego na rzecz każdego z powodów.

Pismem z dnia 23.02.2016 r. strona pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i żądania wnosząc m.in. o zasądzenie kwoty 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów przejazdu pełnomocnika strony pozwanej pojazdem o pojemności pow. 900 cm3 na każdą rozprawę w wysokości 55,16 zł (odległość z siedziby kancelarii do Sądu: 33 km x 2 = 66 km x 0,8358 = 55,16 zł).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 29.12.2010 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek którego powstała szkoda w będącym własnością powodów pojeździe m-ki V. (...) nr rej. (...). Strona pozwana ponosi co do zasady odpowiedzialność cywilną wobec powodów za skutki zdarzenia z dnia 29.12.2010 r., w związku z istniejącą pomiędzy nią a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Bezspornym było również, że powód M. S. zgłosił stronie pozwanej szkodę związaną z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym, a strona

pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne ww. szkody i w dniu 30.10.2014 r. wypłaciła odszkodowanie w wysokości 6.800 zł. Szkoda w pojeździe powodów miała charakter tzw. szkody całkowitej, gdyż naprawa pojazdu była nieopłacalna.

(bezsporne a nadto: akta szkody, w tym kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu powodów – nośnik CD – k. 33)

W dniu 30.12.2010 r. strona pozwana poinformowała ówczesnego pełnomocnika powoda M. S. o przyjęciu zgłoszenia roszczenia o wypłatę odszkodowania.

Dowód: - pismo str. pozwanej z 30.12.2010 r. do ówczesnego pełnomocnika powoda - k.12 oraz akta szkody– nośnik CD – k. 33

Pismem z dnia 31.01.2011 r. strona pozwana poinformowała powoda M. S., iż naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, biorąc pod uwagę stopień uszkodzenia pojazdu powodów, w związku z czym strona pozwana ustaliła szkodę metodą różnicową, polegająca na ustaleniu wartości pojazdu w stanie uszkodzonym w porównaniu do wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym, bezpośrednio przez zdarzeniem. Strona pozwana poinformowała powoda, że ustaliła, że wartość rynkowa pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosi 14.200 zł, a wartość pozostałości (pojazdu w stanie uszkodzonym) wynosi 7.400 zł, a zatem do ewentualnej wypłaty tytułem odszkodowania pozostaje kwota 6.800 zł. Strona pozwana jednocześnie zastrzegła, że ustalenie przez nią wysokości szkody nie stanowi uznania odpowiedzialności i nie jest oświadczeniem o przyznaniu odszkodowania. Strona pozwana poinformowała powoda, że wypłata odszkodowania nastąpi po ustaleniu i przyjęciu przez stronę pozwaną odpowiedzialności za szkodę.

Dowód: - pismo str. pozwanej z dnia 31.01.2011 r. do powoda - akta szkody– nośnik CD – k. 33.

W dniu 27.02.2011 r. powód M. S. sprzedał uszkodzony pojazd za kwotę 5.300 zł.

Dowód: - umowa sprzedaży samochodu – k.17,

Pismem z dnia 15.03.2011 r. strona pozwana poinformowała powoda M. S., iż na podstawie analizy zgromadzonych dotychczas w toku postępowania wyjaśniającego informacji nie było możliwe ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej z uwagi na toczące się postępowanie karne prowadzone przez prokuraturę. Strona pozwana poinformowała powoda, że po zakończeniu postępowania i otrzymaniu prawomocnego wyroku Sądu potwierdzającego winę ubezpieczonego u strony pozwanej, powróci ona do dalszego procesu likwidacji szkody. Tę samą informację strona pozwana przedstawiła powodowi w piśmie z dnia 16.05.2011 r.

Dowód: - pismo str. pozwanej z dnia 15.03.2011 r. do powoda - akta szkody– nośnik CD – k. 33.

- pismo str. pozwanej z dnia 16.05.2011 r. do powoda - akta szkody– nośnik CD – k. 33

Pismem z dnia 01.07.2014 r., przesłanym drogą elektroniczną, powód M. S. poprzez swojego pełnomocnika wezwał stronę pozwaną do wypłaty kwoty 16.615 zł, w tym kwoty 16.000 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe wskutek wypadku komunikacyjnego z 29.12.2010 r., stanowiącą zdaniem powoda różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed wypadkiem (17.600 zł) , a jego wrakiem po wypadku (1.600 zł), oraz kwoty 615 zł tytułem kosztów sporządzenia wyceny przez rzeczoznawcę A. R. na zlecenie powoda. Do pisma dołączono m.in. kopię wyceny rzeczoznawcy oraz faktury VAT nr (...).

Dowód: - wycena nr 20 02 11 – k.13-15,

- wezwanie do zapłaty przedsądowe wraz z informacją e-mail przewodnią - akta szkody– nośnik CD – k. 33,

- faktura VAT nr (...) – k.16

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26.08.2014 r. w sprawie II K 132/13 Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej uznał K. D. za winnego tego, że w dniu 29 grudnia 2010 r. na 26 km drogi nr (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w

ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki T. (...) o nr rej. (...) jechał od strony K. w kierunku G. i na prostym odcinku drogi nie zachował należytej ostrożności i zjechał na przeciwległy pas ruchu, skutkiem czego zderzył się z jadącym z przeciwnego kierunku ruchu kierującym swoim pojazdem powodem M. S., powodując u pasażera samochodu m-ki T. (...) M. W. obrażenia ciała w postaci stłuczenia kręgosłupa lędźwiowego oraz złamania gałęzi górnej kości łonowej bez przemieszczenia odłamów, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jego ciała na czas powyżej siedmiu dni tj. przestępstwa z art. 177 § 1 Kc i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Odpis prawomocnego wyroku strona pozwana otrzymała w dniu 17.10.2014 r.

Dowód: - kopia wyroku tut. Sądu z dnia 26.08.2014 r. wraz z dowodem otrzymania go przez stronę pozwaną - akta szkody– nośnik CD – k. 33.

Decyzją z dnia 29.10.2014 r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie z tytułu szkody doznanej przez powoda w wyniku wypadku komunikacyjnego z 29.12.2010 r. w kwocie 6.800 zł.

Dowód: - decyzja strony pozwanej z 29.10.2014 r. k. 18 oraz akta szkody– nośnik CD – k. 33.

Wartość rynkowa pojazdu powodów w stanie jak sprzed kolizji z dnia 29.10.2010 r. wynosi 17.500 zł, a wartość rynkowa tego pojazdu w stanie po tej kolizji wynosiła wprawdzie 2.200 zł, ale ze względu na uzyskanie przez powoda kwoty 5.300 zł za sprzedaż pozostałości pojazdu, tę ostatnią wartość należy przyjąć jako wartość rynkową pojazdu po tej kolizji. Różnica wartości pojazdu w stanie sprzed i po ww. wypadku wynosi zatem 12.200 zł.

Dowód: - opinia R. B. biegłego sądowego przy SO we Wrocławiu z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz kalkulacji kosztów napraw powypadkowych – k. 58-65

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało w części na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie, niekwestionowanej zresztą przez żadną ze stron. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Ponadto należy zauważyć jedynie, że choć słuszny okazał się zarzut strony pozwanej, że kalkulacja wykonana na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym nie może stanowić w nim rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony, to jak się okazało opinia biegłego sądowego sporządzona w niniejszej sprawie w zakresie wartości rynkowej pojazdu powodów w stanie jak sprzed i po kolizji z dnia 29.10.2010 r. w znacznej części pokrywała się z kalkulacją naprawy sporządzoną na zlecenie powoda M. S..

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi

ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zatem wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981/10/199, wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74, wyrok SN z 07.08.2003 r., IV CKN 387/01) wyrażony został przekonywujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Podzielając w pełni to stanowisko, Sąd nie przychylił się do stanowiska, iż szkodę faktycznie poniesioną przez powoda miałby stanowić, o ile naprawa została dokonana, poniesiony przez powoda koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie" przez poszkodowanego wyłączałaby możność żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Bezsporny w niniejszej sprawie był sposób likwidacji szkody powodów w jego pojeździe, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Bezsporne było również między stronami, że szkoda w pojeździe powodów miała charakter tzw. szkody całkowitej. Bezsporne było bowiem, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 29.12.2010 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) w razie tzw. szkody całkowitej, tj. uszkodzenia pojazdu

w stopniu wyłączającym możliwość jego naprawy, albo jeżeli koszt naprawy pojazdu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, świadczenie pieniężne ubezpieczyciela obejmuje kwotę odpowiadającą różnicy wartości pojazdu sprzed i po wypadku. Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że różnica ta wynosi 12.200 zł (17.500 zł – 5.300 zł). Wobec bezspornego faktu, że z tytułu odszkodowania za szkodę w samym pojeździe strona pozwana wypłaciła dotąd powodowi M. S. kwotę 6.800 zł, powodowie zasadnie mogli domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej pozostałej kwoty 5.400 zł, zasądzonej między innymi w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powodów.

Oprócz odpowiednej kwoty tytułem naprawienia szkody z tytułu kolizji z dnia 29.12.2010 r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powodom kwotę 615 zł stanowiącą koszt wykonania kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda M. S.. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 Kc. Sąd uznał, iż zlecenie przez powoda M. S. rzeczoznawcy samochodowemu wykonania kalkulacji naprawy pojazdu powodów było obiektywnie uzasadnione, albowiem powodowie nie posiadają wiedzy specjalistycznej w zakresie wyceny szkód pojeździe, a wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, z której wynikało, że strona pozwana pierwotnie zaniżyła wartość pojazdu przed wypadkiem, a zawyżyła wartość pojazdu po tym wypadku, znalazła potwierdzenie w znacznej części w opinii biegłego sądowego, jak również zostało to poniekąd przyznane przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego poprzez kilkukrotną zmianę decyzji pozwanego co do należnego powodowi odszkodowania, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej kalkulacji naprawy poniesiony przez powoda powinien być wliczony do odszkodowania należnego powodowi. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

Natomiast powództwo ulegało oddaleniu w zakresie dochodzonej przez powoda kwoty skapitalizowanych odsetek od uzupełniającego odszkodowania za samą szkodę w pojeździe, liczonych za okres od 01.02.2011 r. do dnia 30.10.2014 r. wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od dnia 31.10.2014 r. do dnia zapłaty. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 482 § 1 Kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, a powództwo w niniejszej sprawie zostało wytoczone w dniu 19.01.2015 r., a zatem już tylko w tej części (tj. w zakresie odsetek od zaległych odsetek za okres od 31.10.2014 r. do 19.01.2015 r.) żądanie powodów było bezzasadne. Jednak co bardziej istotne, już samo żądanie powodów w zakresie skapitalizowanych odsetek było bezzasadne. Zgodnie bowiem z art.14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 tej ustawy, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Ponieważ jak wynika z okoliczności faktycznych sprawy ustalenie odpowiedzialności cywilnej strony pozwanej za wypadek z 29.12.2010 r. zależało od toczącego się postępowania karnego, do momentu zakończenia tego postępowania i powzięcia o tym wiadomości przez stronę pozwaną, nie była ona w opóźnieniu z zapłatą odszkodowania za samą szkodę w pojeździe powodów. Ponieważ za ten moment należy przyjąć doręczenie jej w dniu 17.10.2014 r. odpisu prawomocnego wyroku karnego tut. Sądu stwierdzającego sprawstwo i winę sprawcy wypadku z dnia 29.12.2010 r., który kierował pojazdem objętym ubezpieczeniem OC u strony pozwanej, a strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 6.800 zł w dniu 30.10.2014 r., należy przyjąć, że przynajmniej w zakresie tej kwoty strona pozwana nie była w opóźnieniu, zgodnie z art. 14 ust. 2 ww. ustawy. Natomiast skoro - jak się okazało w niniejszej sprawie – kwota 6.800 zł była tylko częścią kwoty, którą strona powodowa powinna była wypłacić tytułem odszkodowania za szkodę w

samym pojeździe, strona pozwana, po upływie ww. 14-dniowego terminu z art. 14 ust. 2 ww. ustawy, a więc od dnia 1 listopada 2014 r. była w opóźnieniu z zapłatą pozostałej kwoty 5.400 zł i z tego względu o odsetkach od zasądzonej w pkt I wyroku kwoty 5.400 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę w samym pojeździe Sąd tak orzekł, mając też na uwadze granice żądania pozwu w tym zakresie, w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 2 ww. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Nadto ponieważ żądanie zasądzenia kwoty 615 zł tytułem kosztów kalkulacji naprawy wykonanej na zlecenie powoda okazało się słuszne, na podstawie art. 481 Kc w zw. z art. 455 Kc żądanie odsetek ustawowych od tej kwoty zasadne było za okres od dnia 02.02.2015 r. z uwagi na doręczenie stronie pozwanej odpisu pozwu w niniejszej sprawie, który należało traktować jako wezwanie do zapłaty w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 Kpc dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, mając na uwadze że powództwo okazało się zasadne w 50 % dochodzonej łącznie kwoty. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powodów kwota 620,53 zł stanowi różnicę 50 % celowych w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc kosztów procesu poniesionych przez powodów (na które składały się kwota 605 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 2.400 zł tytułem należnej jednej opłaty za czynności pełnomocnika powodów będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (obaj powodowie byli reprezentowani przez tego samego pełnomocnika a proces dotyczył tego samego świadczenia dochodzonego łącznie na rzecz obu powodów) oraz 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie biegłego w kwocie 705,81 sfinansowanej z zaliczki powodów, a więc w sumie kwota 50 % z 3.727,81 zł = 1.863,91 zł) i kwotą 50 % celowych kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną (na które składały się kwota 2.417 zł tytułem należnej opłaty za czynności jednego pełnomocnika strony pozwanej będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (nie można bowiem w ocenie Sądu przyjąć, by nakład pracy radcy prawnego reprezentującego stronę pozwaną w niniejszej sprawie, a także charakter sprawy i wkład pracy rady prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia uzasadniał przyjęcie wyżej stawki niż minimalna) oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa jednego pełnomocnika oraz zgłoszone koszty dojazdów pełnomocnika strony pozwanej na jedną rozprawę w dniu 13.04.2016 r. w kwocie 55,16 zł (33 km x 2 x 0,8358 zł za 1 km, por. uchwała SN z 12.06.2012 r. sygn. III PZP 4/12), kosztów korespondencji w toku procesu pełnomocnika strony pozwanej w udokumentowanej przez stronę pozwaną łącznej kwocie 12,60 zł (k.34, 44, 79) oraz kosztów opłaty kancelaryjnej od wniosku o odpis protokołu w kwocie 2 zł, a więc kwota 50 % z 2.486,76 zł = 1.243,38 zł). Wysokość stawki minimalnej zastępstwa procesowego zarówno powodów jak i strony pozwanej znajduje uzasadnienie w § 6 pkt 5 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 z dnia 3 października 2002 r., poz. 1349 z późn. zm.) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Nie było natomiast podstaw do podwyższania opłaty za czynności pełnomocnika strony pozwanej o podatek VAT. Zgodnie bowiem z § 2 ust. 3 ww. Rozporządzenia z 28.09.2002 r. takie podwyższenie ma zastosowanie jedynie w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Zgodność analogicznego przepisu (dotyczącego opłat adwokackich) z Konstytucją stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 06 kwietnia 2016 r. w sprawie SK 67/13.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.